

[Miljøministeren]

området og på skoleområdet indeholder den gældende lovgivning dog bestemmelser, der regulerer spørgsmål af denne art. Det er også særlige interesser, vi skal værne om på naturfredningsområdet, interesser, der er sårbare og ofte i konkurrence med håndfaste økonomiske interesser. I denne konkurrence er det nødvendigt at fredningsinteressernes administrative udgangspunkt er lige så stærkt som de øvrige sektorer.

Som jeg har oplyst over for udvalget, har jeg netop afsluttet forhandlingerne med amtsrådene om den nærmere placering af fredningsadministrationen. Der er nu opnået enighed med samtlige amtsråd om de konkrete placeringer. Det er mit indtryk, at man overalt har fundet frem til løsninger, der både giver en rimelig garanti for fredningsinteresserne og administrativt er hensigtsmæssige og rationelle.

Hr. Thorndahl rejste også spørgsmålet om reguleringen af sejlsads på søer og åer og det ændringsforslag, der er kommet. Nu vel, det er kommet sent. Alle ved, at henvendelsen til udvalget og til mig kom på et sent tidspunkt fra friluftsrådet sammen med en bred række af henvendelser fra borgere omkring Gudenåen. Så vidt jeg forstår, så tilhører fremskridtspartiets ordfører det parti, der taler om, at vi altid er så langsommelige herinde og ikke kan handle hurtigt. Jeg synes, det er rimeligt, når der kommer en vigtig sag op, der synes at være særdeles vel underbygget, så at tage den op med det samme i stedet for at vente til en revision om 3 eller 4 år. Så må det være rigtigt at handle hurtigt, når vi kan overskue problemerne – og det kan vi da diskutere mellem anden og tredje behandling.

Det, der sker, er, at vi med ændringsforslaget skaber mulighed for at regulere ikke-erhvervs-mæssig sejlsads på visse nærmere udpegede søer og åer. Det er fremsat udtrykkeligt under hensyntagen til den situation, der opstod med hensyn til kanosejladsen på Gudenåen. Det er ønsket fra mange sider. Fra visse sider, sagde hr. Keld Andersen – ja, det er bl. a. lodsejerne, der har gjort det, og det er dog ellers nogle interesser, man skulle tro de konservative ville varetage – også fra lodsejerne er der fremkommet stærke, begrundede klager over de gener, som kanosejladsen medfører. Det drejer sig om slid og skader på plante- og dyrelivet i og omkring

Gudenåen. Samtidig er der konstateret betydelige gener og ulemper for bredderne langs åen. Der har været tale om en voldsom stigning i antallet af kanosejlere gennem de sidste par år. Stigningen forventes at ville fortsætte. Hvis der ikke gribes ind, vil situationen kunne blive uholdbar. Antallet af kanoer må nedsættes, så der kan blive tale om registrering af bådene og kontrol med bådudlejernes priser. Men læg mærke til én ting: bemyndigelsen er nu ret så begrænset, for den kan kun anvendes, når det ønskes af amtsrådet, og kun i tilfælde, hvor det er nødvendigt af hensyn til naturen, friluftslivet og bredderne. Derfor må jeg sige, at jeg ikke kan forstå, at dette ændringsforslag ikke har kunnet opnå en bred tilslutning i udvalget. Jeg mener ikke, det er rimeligt at trække det.

Hr. Bolvig har uden for betænkningen på det radikale venstres vegne fremsat nogle ønsker og nogle forslag, bl. a. at man i lovforslaget skulle indføje bestemmelser om, at der i hver amtskommune skulle nedsættes rådgivende udvalg, kaldet de grønne råd, sammensat af repræsentanter for de mange organisationer, erhvervsinteresser, der er specielt interesseret i den danske natur. På en vis måde kan jeg godt se begrundelsen for at oprette sådanne råd. Naturfredningsarbejdet i Danmark har siden sin start bygget på en bred folkelig opbakning af naturinteresserede mennesker. Da fredningsinteresserne er meget sårbare, er denne aktive medvirken fra offentlighedens side både værdifuld og nødvendig, og jeg mener også, at lovforslaget sikrer offentligheden – også efter fredningsplanudvalgenes nedlæggelse – at de kan følge fredningsarbejdet. Her tænker jeg først og fremmest på bestemmelserne om offentliggørelse af fredningsplaner, men også på bestemmelserne om offentlighedens inddragelse i de egentlige fredningssager. Det mener jeg også man skal nævne i denne forbindelse. Derfor finder jeg ikke, det er hverken nødvendigt eller ønskeligt i øjeblikket at lovfæste de omtalte rådgivende udvalg. Det må efter min opfattelse være op til de enkelte amtsråd og interesseorganisationer at afgøre, om der skal etableres et eller andet formaliseret samarbejde på regionalt plan ud over den medvirkning i fredningsarbejdet, som følger af lovforslaget. Jeg tror også – det vil jeg da gerne sige – at amtsrådene vil være åbne over for et sådant samarbejde med organisa-